

Mijn naam is...

Ik doe aan u mijn verhaal omdat daar bij de leiding of elders binnen het korps geen mogelijkheden toe zijn zonder dat je direct in de problemen komt.

Ik ben wijkagent in een achterstandswijk. In die wijk wonen mensen met vele achtergronden en culturen. Van mensen die hier geboren zijn nadat hun ouders naar Nederland waren gekomen tot asielzoekers die een verblijfsvergunning hebben gekregen en een sociale huurwoning toegewezen hebben gekregen.

Ik werk nu 8 jaar bij de politie. Discriminatie was altijd al een probleem, maar is in mijn beleving de laatste jaren heel erg toegenomen. Dat voelen de mensen hier haarfijn aan.

Ik ben als wijkagent de ogen en oren van de politie in de wijk. Ik ben eerste aanspreekpunt voor de bewoners. Het is dan belangrijk dat ik als wijkagent een vertrouwensband met de bewoners opbouw, anders komen zij natuurlijk niet bij mij met hun problemen.

Als wijkagent kan je problemen in de kiem smoren voordat ze uit de hand lopen.

Sinds de avondklok is mijn band met de bewoners onder druk komen te staan. U moet zich voorstellen dat het in veel culturen heel normaal is om tot laat in de avond buiten te zijn en bij elkaar binnen te lopen. Deze mensen wonen klein en hebben meestal geen tuin en geen of een heel klein balkon. Ook wonen er grote gezinnen op een heel klein oppervlak.

Resultaat is dat de avondklok veelvuldig wordt overtreden. Even naar je buurman lopen 10 meter verderop is al een overtreding van de avondklok. Ik kan hen niet duidelijk maken waarom het gevaarlijker zou zijn na 21.00 uur naar je buurman te lopen dan voor 21.00 uur. Ze blijven dat dan ook gewoon doen.

Mijn collega's surveilleren met de auto in de wijk om overtreders van de avondklok actief op te sporen. Het is een sport geworden zoveel mogelijk proces-verbalen uit te schrijven. Het is een sport geworden om zoals dat onder collega's heet 'zoveel mogelijk zwarte stinkwappies hun uitkering afhandig te maken'.

Wanneer iemand met een bijstandsuitkering en een gezin €95.- moet betalen betekent dat twee weken boodschappengeld of twee maanden de energierekening niet kunnen betalen.

Het is echt niet te doen om daar te handhaven. Bovendien is het onmenselijk. Je moet daar echt een oogje toeknippen. Ze hangen niet met tientallen op straat, maar gaan gewoon op bezoek bij hun bureaus zoals ze overdag ook doen. Wanneer collega's dan een kamer vol mensen zien gaan ze erop af. Niet zelden leidt dat tot escalatie omdat de bewoners vaak emotioneel regeren. Ze hebben het gevoel dat alles ze wordt afgenomen.

Veel collega's kijken neer op deze mensen. Het is geen uitzondering dat er assistentie ingeroepen wordt en er meerdere aanhoudingen plaatsvinden wegens belediging. Met grof geweld worden ze dan in de boeien geslagen. Op het bureau worden ze uitgescholden. Deze

week nog hoorde ik een collega zeggen tegen een arrestant dat 'hij op moest rotten naar die Afrikaanse apenkolonie waar hij vandaan kwam, en daar corona moest gaan verspreiden, zodat ze daar allemaal het loodje leggen'.

Mijn werk als wijkagent is onmogelijk geworden. Het is logisch dat ik gewantrouwd word wanneer de meeste collega's deze mensen zo behandelen. Het moeizaam opgebouwde vertrouwen is verdwenen.

Ik vind het een schandalige en onmenselijke situatie. Het politiekorps moet zich diep schamen. Wanneer ik door deze verklaring bij kan dragen aan een einde hieraan doe ik dat graag.

Februari 2021

Maart 2021

Mijn verklaring mag schriftelijk en anoniem gepubliceerd worden.

*Deze verklaring is op schrift gesteld aan de hand van het mondelinge verhoor. Omdat gebruik is gemaakt van transcriptiesoftware kan er sprake zijn van taal- en/of spellingfouten, waarvoor onze excuses